

מ"ת 12699/11/22 - סולימן אזברגה נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תנועה נגב

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

מ"ת 12699-11-22 מדינת ישראל נ' אזברגה
תיק חיצוני: 533043/2022

בפני כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
מבקשים סולימן אזברגה ע"י ב"כ עו"ד לירז דהן
נגד מדינת ישראל ע"י שלוחת תביעות תנועה נגב
משיבים

החלטה

בהמשך להחלטתי מיום 4.10.23 הבהירה ב"כ המבקש כי הדיון המבוקש בנוכחות הצדדים הוא בשל כך שההגנה הסכימה לבקשה המקורית מבלי לקיים דיון ביחס ל"טיב הראיות".

הדיון אותו מבקשת ההגנה לקיים הוא ביחס ל"טיב הראיות" בלבד.

להלן החלטתי:

בדיון מיום 27.11.22 הסכימה ב"כ המשיב (עו"ד צרפתי) לקיומן של ראיות לכאורה ולעילת מעצר.

הסכמה לקיומן של ראיות לכאורה מונעת עיסוק מחודש בשאלה זו באותו ההליך גם אם הוחלף הייצוג של המשיב.

המדובר בהלכה ותיקה כפי שניתן ללמוד מהפסיקה שלהלן:

בש"פ 8649/05 אבי זלצמן נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(4), 151:

"אכן, דרך כלל שינוי בייצוג של בעל דין אינו מהווה, כשלעצמו, עילה לחזרה מהסכמות דיוניות שהושגו בין הצדדים והדברים יפים גם בכל הנוגע להליך פלילי (ראו בש"פ 7391/01 אנואר נ' מדינת ישראל (לא פורסם)), אם כי ניתן להעלות על הדעת מקרים חריגים ויוצאי דופן אשר יצדיקו סטייה מכלל זה. המקרה שבפנינו אינו נמנה עם מקרים אלה ועל כן צדק בית משפט קמא בקובעו כי העובדה שהעורר החליף סניגור אין בה כדי להצדיק חזרה מן ההסכמה שהושגה עם סניגורו הקודם ולפיה לא תועלנה במסגרת

עמוד 1

בקשת המעצר טענות בדבר קיומן של ראיות לכאורה".

בש"פ 1718/05 נאסר כנעאן נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(1), 2822:

"כן הוא מבקש לפתוח מחדש את שאלת קיומן של ראיות לכאורה לאחר שייצוגו הוחלף, ועותר להגשת תסקיר משלים בעניינו.

דין הערר להידחות.

יובהר ראשית כי, אין מקום לפתיחתו של דיון בענין תשתית הראיות לכאורה לאחר שעמדתו של העורר בערכאה קמא היתה כי קימת תשתית כזו. שינוי ייצוג העורר בערכאה זו אינו עילה לפתיחת שאלה זו שניתנה לגביה הסכמה דיונית בערכאה קמא."

בש"פ 5214/06 מחמד מסארווה נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(3), 1967:

"דין הערר להידחות.

בפתח הדברים, ראוי לציין כי דינו של הליך העיון החוזר, ... היה להידחות על הסף עם הגשתו. על החלטת המעצר המקורית לא הוגש בשעתו ערר, וההגנה אף הסכימה במסגרת אותו הליך לקיומן של ראיות לכאורה. המניע היחידי להגשת הבקשה לעיון חוזר אך מספר ימים לאחר החלטת המעצר נבע משינוי ייצוגו של העורר בסניגור אחר, אשר גישתו לקו ההגנה הראוי שונה משל קודמו. אין צריך לומר כי מצב דברים זה אינו מהווה עילה לגיטימית להגשת בקשה לעיון חוזר, מקום שלא נתגלו עובדות חדשות, לא חל שינוי מהותי בנסיבות, ... שעשויים היו, אילו ארעו, להצדיק עיון חוזר בהחלטה (סעיף 52 לחוק המעצרים). בענין זה, לא נתקיים אף אחד מתנאים אלה ולפיכך לא נתגבשה עילה לעיון חוזר. חרף זאת, בית המשפט קמא נכנס פעם נוספת לבחינת סוגיית המעצר גופה, בחן את הראיות, את עילת המעצר ואת חלופת המעצר, וקבע כי דין הבקשה להידחות.

מאחר שבעבר לא הוגש, כאמור, ערר על החלטת המעצר המקורית, ובהעדר תנאים לקיום הליך עיון חוזר במעצר, אתייחס להליך שבפני כאילו הוא ערר על החלטת המעצר המקורית בעניינו של העורר. במסגרת דיונית זו, אין מקום לדון בשאלת הראיות לכאורה, משהיתה הסכמה של ההגנה בפני בית המשפט המחוזי בהליך המעצר המקורי כי תנאי זה מתקיים, וכאמור, ב"כ העורר בערר זה לא עמד עוד על טיעוניו בהיבט זה."

בש"פ 7391/01 אנואר עלי נ' מדינת ישראל, תק-על 2001(3), 1586:

"אשר לראיות לכאורה: נראית לי טענת באת כוח המדינה לפיה משעה שבעל דין, ובכלל זה נאשם, מסכים בהליך הנוגע לעניינו שלא להעלות סוגיה רלבנטית למחלוקת בין הצדדים, יש לראותו כמנוע מלכפור בהסכמה זו בשלב מאוחר יותר של ההליך אלא אם כן ארעו, בין לבין, נסיבות חדשות המאירות באור אחר את הענין שהיווה נושא להסכמה קודם לכן, או מתקיימת עילה מיוחדת אחרת המצדיקה חזרה מן ההסכמה. הסכמות דיוניות בין בעלי דין במהלך הליך משפטי, ובכלל זה הליך פלילי, קושרות את הצדדים משהן מגדירות את מסגרת הדיון ואת אופי ההכרעה הניתנת בו ועל כן ראוי כי לא תותר, דרך כלל, חזרה

מהן. שאם לא כן עלול הדבר לגרור שיבוש מהותי בהליך השיפוטי תוך פגיעה באימון הצדדים והציבור בתקינותו והגינותו של הדיון. דרך כלל, אין שינוי בייצוג בעל דין מהווה, כשלעצמו, עילה לחזרה מהסכמות דיוניות שנתקבלו, והדבר נכון לא רק בהליך אזרחי אלא גם בהליך פלילי. יש צדק, אפוא, בעמדת המדינה בענייננו כי לא היה מקום להעלאת שאלת קיומן של ראיות לכאורה למחלוקת בין הצדדים לראשונה בשלב העיון החוזר, וכל זאת בעקבות שינוי בייצוג הנאשם לאחר שבדיון המקורי היתה הסכמה כי היבט זה אינו עומד למחלוקת."

לאור הפסיקה לעיל, ומאחר ובקשת ההגנה לקיים דיון מחודש בשאלת פסילתו של המשיב עד לתום ההליכים נשענת על טענה הקשורה בראיות (לגביה כבר הסכימה ההגנה כאמור לקיומן של ראיות לכאורה), הרי שאין כל טעם בדיון פרונטאלי בעניין זה, אלא אם תציג ההגנה נימוק אחר המצדיק דיון פרונטאלי.

החלטתי תינתן על בסיס הטענות שהעלו הצדדים בפני בכתב.

המבקש נהג לכאורה רכב במהירות של 213 קמ"ש (!!!) מקום בו המהירות המכסימאלית המותרת היא 110 קמ"ש.

ההגנה הסכימה לקיומן של ראיות לכאורה ולעילת מעצר.

מסוכנותו של המבקש בנסיבות אלה חריגה מאד והיא באה לידי ביטוי עת נוהג הוא ברכב.

אם לא די במתואר לעיל, הרי **שלמבקש (המשיב במקור) עבר תעבורתי הכולל 151 הרשעות תעבורה שונות ולחובתו גם 8 עבירות פליליות.**

המדובר בעברייני תעבורה סדרתי ומסוכן לגביו חזרה לכביש בדרך של נהיגה תפגע בשלום הציבור ובטחונו.

בנסיבות של פרשה זו התנגדות המדינה לשנות את החלטה על פסילת המבקש עד לתום ההליכים מתקבלת על ידי מנימוקיה בשל מסוכנותו החריגה של מבקש זה לגביה אין כל שינוי נסיבות.

הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ח' חשוון תשפ"ד, 23 אוקטובר 2023, בהעדר הצדדים.